

РОЛЬ ДЕРЖАВИ В ІННОВАЦІЙНОМУ РОЗВИТКУ КРАЇНИ

Шестопалова А.Г., студентка 3го курсу ФММ, УС-51

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

shestopalova.nana2012@gmail.com

В наші дні стійкий економічний, а також науково-технічний розвиток не можуть виникнути несподівано чи спонтанно. Це потребує як мінімум наявності та результативного функціонування механізму, який передбачає формування необхідних фінансових, господарських, а також організаційно-правових умов. Більшість з них наразі в Україні відсутні або з різних причин не використовуються. Для успішного функціонування механізму, насамперед, потрібне створення методологічних основи, діючої практики формування і, головне, реалізації ефективної державної політики в сфері інновацій не тільки на федеральному, а й регіональному рівнях. На сьогоднішній день, коли держава володіє обмеженою кількістю ресурсів, які потрібні для нормального розвитку науково-технічного потенціалу країни, головним завданням є концентрація цих ресурсів на обмеженій кількості пріоритетних напрямків розвитку для кожної держави у галузі науки і техніки.

Одним з головних чинників розвитку економіки країни та творчої діяльності творців нових технологій в умовах ринкової економіки є інноваційне підприємництво. До категорії якого у вітчизняних і зарубіжних дослідженнях звертаються частіше для того, щоб виділити в усіх галузях економіки країни деякі специфічні (своєрідні) суб'єкти господарської діяльності, які будують особливий сектор економіки країни, який постійно розвивається та потребує спеціальних інструментів менеджменту, а також різних форм державної підтримки.

В Україні сьогодні виробляється багато знань і новацій, але структура нашої економіки така, що вони є сировиною для країн з розвинутою інноваційною економікою і вони (новації) не зможуть забезпечити розвиток української економіки до тих пір, поки не буде змінена її структура, поки в оборот не будуть впроваджені економічні інструменти (патенти, технології і т. д.), а промисловість не буде економічно заснована на технологіях. Наша країна, разом з усім світом, наразі стоїть на порозі науково-цивілізованої трансформації, яка базується саме на знаннях. Нові технологічні та інноваційні можливості поряд з кардинальними трансформаціями в науці, культурі, економіці та інших сферах суспільного життя можуть дозволити забезпечення послідовного руху до цивілізованого прогресу, а також до нової економіки знань. Глобальна стратегія соціально-економічного прогресу, заснованого на знаннях, вимагає забезпечення нової якості інновацій на основі інтеграції інтелектуальної праці і капіталу в процесі науково-інноваційного розвитку. У свою чергу, взаємодія інтелекту та інновацій є головним інструментом переходу до нової якості цивілізованого прогресу [1].

Інноваційна стратегія України має бути пріоритетною та головною основою при формуванні політики держави в галузі промисловості. На сьогодні інноваційні розробки опираються на прикладні та фундаментальні дослідження, які здійснюються у вищих навчальних закладах країни, інститутах, галузевих проектно-конструкторських та науково-дослідних організаціях. Раніше всі ці вищенаведені організації були бюджетними, а також підтримувалися гарантованими державними замовленнями, проте з переходом до ринкової системи відносин дещо послабилося фінансове забезпечення діяльності установ науково-проектного профілю, в яких саме і зароджуються інновації. Державним фінансуванням, хоча і в недостатній мірі забезпечені науково-дослідні організації Академії наук України (УАН). Наукові підрозділи вищих навчальних закладів та галузеві дослідні інститути майже позбулися державної фінансової підтримки і поставлені в повну залежність від отримання замовлень на продукт їх діяльності [2].

Ще однією проблемою є те, що інноваційна діяльність на всіх етапах пов'язана з високим ризиком недоотримання очікуваного, прогнозованого результату та з досить тривалим терміном очікування. Тому ряд підприємств України вважають за краще не брати участь в інноваційних проектах, а концентрують свою діяльність на угодах, що приносять прибуток за короткий період часу.

В XXI ст. однією з головних та важливих умов прискореного соціально-економічного прогресу та розвитку є ефективна та результативна інноваційна політика, що опирається на рівноправне державно-приватне партнерство та повинна бути спрямованою не тільки на об'єднання зусиль і ресурсів держави, а й на об'єднання підприємницького сектора економіки для подальшого інтенсивного розвитку інноваційної діяльності.

Світовий досвід свідчить, що держава виступає в ролі неодмінного учасника інноваційного процесу та виконує одну з найголовніших функцій, а саме інноваційно-стратегічну. Вона вимагає не тільки високого професіоналізму, а й стратегічного мислення, певних зусиль з боку державних органів. Проте для успішності інноваційної економіки синхронно повинні діяти три ланки: держава, бізнес і наука, а головним у цьому тріо має виступити саме держава.

Література:

1. Кубатко О. В. Інноваційний розвиток підприємств в умовах економічної нестабільності / О. В. Кубатко, Ю. О. Омеляненко. // "Механізм регулювання економіки". – 2015. – №2. – С. 54–60.
2. Липич М. А. Інноваційна політика як інструмент реалізації національної інноваційної стратегії / М. А. Липич, Н. Є. Терьошкіна. // "Економіка розвитку". – 2015. – №2. – С. 21–29.